

A kard ösvényén: Fakó ígéret

A III. FANFÁR A HŐSÖKÉRT TAVASZI TÁBOR VERSENYMODULJA
4-6. SZINTŰ KALANDOZÓK SZÁMÁRA

ÍRTA: Gulandro

HELYSZÍN: Észak-Ynev; Tiadlan délkeleti határvidéke; Senninkai városa

IDŐPONT: P.sz. 3709.; a Tűz és Fény hónapjaiban, Adron kvartjának Harmadik, a Lángok Havában

III. Fanfár a Hősökért Tábor 2009. május 1-3.
Elveszett Mesék Társasága 2006.

www.kronikak.hu
<http://fanfar.kronikak.hu>
info@kronikak.hu

Líthas,

ez a kaland a 3. Fanfár a Hősökért tavaszi táborra íródott. Az **Újraszentelés** és a **Remény** c. művel nyomvonalán haladva ismét célkitűzés volt, hogy szabadabb játékidő és a LIVE szerepjáték lehetőséget kihasználva egy maradandó, élményszámba menő alkalmat hozzunk létre a játékosok és mesélők számára egy különleges hangulatú kalanddal.

Bár az utóbbihoz hasonlóan, a kaland önmagában is játszható, teljes értékű, terveink szerint előjátéka lesz a nyári megmérettetéseknek, így egy önálló előjátéknak is tekinthető a Kronikák nevével „fémjelzett” kalandmodulok sorában. Egyes szálak átvezetnek majd a későbbi történésekbe és hogy ez minél zökkenőmentesebb lehessen a két tábor között eltelt idő és a játékos karakterek számára így több lehetséges utat hagytunk erre a célra, hogy ezalkalommal is minden különösebb kötöttség nélkül lehessen szólni a szereplők és a helyszínek sorát egy önálló cselekményé.

Az utoljára két éve megrendezett alkalomhoz hasonlóan terveink szerint itt is komoly tényező lesz a kaland részeként lejátszható LIVE. Az Elveszett Mesék Társaságának célkitűzése, mely szerint igyekszünk egy transzcendens élményt nyújtani a találkozók, az asztali és az élő szerepjáték összefonódásával valósul meg terveink szerint. Azonban ez sem kötelező, a LIVE rész is minden további nélkül lejátszható asztalnál papírral és kockákkal, ez egy lehetőség, ami ha terveink szerint valósul meg, inkább arra készíteti majd a játékosokat, hogy aktívabb részesei legyenek a játéknak mint az eddigiekben.

A kaland helyszíne Tiadlan és ennek megfelelően a hangulata igen ambivalens. Magam részéről én gyermekkorom óta tisztetek minden olyan kultúrát ahol pizsomában születnek, szeretkeznek, harcolnak és hálnak meg emberek, de tisztában vagyok vele, hogy ez nem mindenkinek fekszik. Így Tiadlan, ahol a „komolyabb”, középkoriasabb fantasy elemek vegyülnek ezzel a távolkeleti misztériummal kiváló választásnak tűnt egy ilyen történet elmesélésére. A politikai hovatarozással örlődő, kultúrálisan megosztott városállam világa úgy gondolom megfelelő háttér lesz annak, hogy az ilyesmi iránt vonzódók számára éppúgy mesélhető, játszható és élvezhető legyen mint annak aki kevésbé rajong a keleti kultúrák világa iránt.

Az eddig napvilágot látott „hivatalos” (ez ugye egyre bizonytalanabb megjelölés) anyagokból igyekeztem minden érdemi információt a rendelkezésre bocsátani a meséléshez, de mivel ez még így is igen kevés, szükségesnek éreztem ilyen-olyan téren hozzátenni a kultúrképhez, addig és olyannyira ragaszkodva az eddigiekhez amennyire lehetséges. Így végezetül a **Harcosok, gladiátorok, barbárok** és **Summárium** kötetek információit alapul véve született meg ez a „kép” amelynek toroni vonatkozású részeit a **Toron** kiegészítőből hüvelyeztem ki.

Akár mennyire is vonzó egyébként, hogy Tiadlan létező földi analógiákkal feleltessem meg, ahogyan az helyel-közzel megállja a helyét Niare vagy Enoszuke esetében, az itt szisztematikusan csődöt mond. Mégis, ha zenei és mozgókép kultúrában keresnek fogódzókat, illetve adnék tanácsot a hangulat megragadására akkor a **Tigris és Sárkány** és **Hős** kínai filmek mellett, az **Utolsó Szamuráj** és **Gésa emlékiratai** hoznám fel példának mint mindenkori keleti „kötelező olvasmányt”. Megragadom az alkalmat ugyanakkor, hogy személyes kedvenceket is említsek ehelyütt a **Penge szövetsége** koreai film, az **Ég és Föld** japán történelmi mű és egy, a keleti és nyugati érzület bemutatásán túl sokminden másról szóló, olasz regény alapján készült **Selyem** című alapmű képében, melyek a kaland megszületéséhez is igen sokat hoztattak.

Ezúton kívánok a mesélőtársaknak kellemes mesélést és a Hagakure (Lombok árnyán) soraival nektek is jó szórakozást a kalandhoz és a táborhoz:

„A világot célszerű álomnak tekinteni. Akit rémálom gyötör, felébredve így szól, csak álom volt. Ez a világ, amelyben élünk, szintúgy csak álom.”

Üdvözlettel:
Szilágyi "Amund" János
Az Elveszett Mesék Társasága
A Fanfár a Hősökért Tábor szervezői
A Kronikak.hu szerkesztői

- Mennyien lehetnek?
- Úgy kérdezed mint akit érdekel.
- Igaz.

A tiadlani gyalogság sorai mindjárt irányban félmérföld hosszan húzódtak, mégis kevésnek tűnt mindez a velük szemben felsorakozott toroni nehézgyalogság látóhatártól-látóhatárig díszes zászlókkal ékítette felvonulásához képest. A könnyű, bőr és lakkozott fa páncélos férfiak és ifjak mégsem éreztek félelmet a talpig vasban megjelent ellenséggel szemben. Lelküket a szövetségeseik ígérete az erősítésről és az éjszakai győzelem utáni ünnepléskor elfogyasztott szeszek emléke tette könnyebbé. Ellentétben más seregekkel, a másnap mégsem érte őket zilált, lealjasult állapotban a tivornya után: reggeli imával és szertartásos borotválkozással kezdték a napjukat, nem hiába tartotta őket az ellenség is a legendásabbak az északi haragosaik közül.

Így mikor a hegyek takarásából kibukkant a fényes napkorong a portyázó orkokon diadalt ült sereg teljes fegyverzetben várta a könnyű reggeli viadalra számító kyr származékok légióit. A toroniak azonban okkal lehettek meglepve, két teljes törzset nyeltek el a határfenyvesek egyetlen éjszaka alatt, hogy csak egy nyilakkal tüpárnává rondított, elcsigázott énekmondó sámán térjen vissza a seregvezéreknek elszámolni a vereséggel és így életével is. Így a daloló erv nyelvet beszélő tiadlaniak jó okot adtak az amúgyis felhergelt stratégáknak, hogy ne vegyék félvállról az előttük álló megmérgettetést.

A hosszú lándzsák erdeje előtt kevélyen nyargalt el fehér paripán egy báródinasztia feje és amerre elhaladt az acélhegyek peckesebben szegeződtek az égnek, kiáltások szálltak a lovas felé és az őt kísérő vezérek irányába. A hófehér páncélon szikrázott a nap fénye, a szalagok angyalszárnyakként nyaldosták körbe a sudár alakot amint az ellenséges sorok felé fordult. Csak a jobbán haladó tudta mennyire fiatal is valójában, ragyogásának árnyékában is, annak ellentéte volt a nyeregben ülve. Kialvatlanságtól karikás szemekkel, gyanakvón fürkészte a tájat és bár alig valamivel élt meg húsznál több nyarat arcának vonásai, többnapos pofaszakállal korosabbnak mutatta. Egy napon látták meg a napot a hadúrral, igaz más anyától és apától, de rangbéli különbségeiket feledve testvérekként nőttek fel és mikor már számított volna is egyáltalán kik is, a tizzennegyedik világégés lehetővé tette, hogy fegyvertársakként vigyázhassanak barátságukra. Mégis maradtak közöttük különbségek amik mélyebbek a származásnál, nevelésnél és véréknél.

- A vadak főnöke nem mondott róla semmit?

- Tudod milyenek ezek...

- Te kérdezted ki.

- Ez egy kicsit túlzás, nem akartam megtudni tőle semmit - a másik némaságából érezte, hogy az magyarázatot vár - ha beszélt is volna egyáltalán, de tudod milyen jól viselik a fájdalmat, annyit szedtem volna ki belőle, hogy így meg úgy fedik el a napot seregeik, isteneket győző áradatnak írta volna le. Nem jutottunk volna vele előbbre.

- Kegyetlen vagy, de most szükség is lesz erre.

- Az orkoknak nincsen lelke és amiket hallottam a kyrek szolgálóinak sem jutott belőle sok.

- És neked Utsutso? Maradt még belőle valami?

- Ha ma engem ér a kegy, hogy védelmedben essek el kiderül, testvérem.

- Azt akarom, hogy ma a bal szárnyat vezesd!

- De én...!

- A vezérek tudják mi a dolguk, de nem arathatok győzelmet ha az oldalamat lándzsától kell féltsem. Téged ugyanúgy tisztelnek és elfogadnak mint engem és bár ez más helyzetben nem kívánatos lenne, most ez az egyetlen olyan erőnk amivel odaát nem számolhatnak.

- Az erősítés ideérhet...

- Ranil megadta a jelet a gyermekeinek ők mégsem jöttek el. Ma is egyedül vívjuk meg a saját harcunkat.

- Hallak és engedelmességek - elfordította szürke hátasát a vezéri méntől - a diadalünnepeken találkozunk vagy a Korok végezetén.

Lova oldalába csapott a vezéri pálcával és keleti domb felé iramodott. Amerre elhaladt a vadabb harcosok a nevére kiáltották, fegyverükkel tiszteltek a hadúr jobbkezének és ő slán-kardjának kivonásával viszonzta köszöntésüket. Az angyali lovas arcán halvány mosoly derengett fel, ahogy a távolodó kiáltásokat hallgatva, lélekben követte a lovast.

- Megházasodom.

- Ez nem rád vall Utsutso.

- Mi tegyen az ember ha szerelmes – harsányan felkacagott – és a leborzasztóbb uram, hogy ő is szeret.
- Mi más lehetne tenni ilyenkor? – a fehér kelmébe burkolt férfi elmosolyodott, félretette az ecsetet és a párnán ülve úgy fordult, hogy szemébe nézhessen a papírajtón át érkező harcossal.
- Így van és én ezt is fogom tenni. Azt teszem majd, amit mindig is akartál te és apám is: leteszem a kardot. Úgy fogok élni mint mindenki más, mint minden rendes ember.
- Nagy veszteség lenne ha valóban elfordulnál az ösvényektől. Nem ismerek nálad tehetségesebb vívót.
- Talán csak vadabbat nem, de az idei Korun tiszteletére rendezett tornán is ott volt az a félszemű sárga aki elagyabugyált.
- Nastar kegyelmére, hányszor mondjam el, hogy az a legnevesebb niarei iskola mestere volt, az Öt Fém írója...
- Akkoris, egy félvak öregember... talán tanítanék, oktatnék ifjakat. Mit csinálnak a boldog kardművészek?
- Kardjukba dőlnek a nevetéstől?
- Irigykedsz, mert enyém a szép Alame.
- Utsutso...
- Ha látnád mikor gyakorol, belső tűzzel égnek a mozdulatai, szinte ragyog a szelleme mikor ...
- Utsutso!
- Alame nem lehet a feleséged.

- A Kuron dicsőségére! – harsogták az íjászcsoport tagjai a füle mellett.
 - Velar és Villé nevében! – zendült fel a lándzsások hada.
 - Rendre kutyák! – mégis az alkony köpenyt viselő harsogta túl a seregtettek kiáltását. A sorok között haladó dobok döngése csendre intették a kiáltozókat. Hamarosan az arcvonalon több helyen is szinkronba kerültek a hordárok hurcolta kifeszített bőrt ritmikusan püfölő dobosok. Mikor a szembe lévő oldal páncél és fegyvercsengését is elnyomta a kiszámított, ősi ütem valahol a sorok között vékony, fiatal hang kezdte el a dalt, amit a tiadlaniak előbb tanulnak meg mint a szüleiket felismernék, persze csak a rossznyelvek szerint.

*„Ha ezrek is jönnek ellenünk
 Csak gyülevész had lehet mind.
 De ha mégsem lennének azok,
 Az igazság velünk lesz akkor is!
 A gonosz, mert így van rendjén,
 Nem diadalmaskodik az igazságon,
 De az mindig győz a rossz felett.
 Ahol megvan az akarat hozzá,
 Mindig lesz egy út egy mód,
 Ahogy Velar nyila a hegyet törte meg.
 Mi félnivalónk lenne egyáltalán,
 Mikor evilágon nincsen mi árthat nekünk?”*

Ahogy az ismerős sorok betöltötték a teret a testek és lelkek között úgy szegeződtek sorra a lándzsák az ellen felé. Utsutso elmosolyodott, vajon értik e egymást odaát ilyen énekszó mellett a szakaszok és vezérek, de rögtön eszébe jutott, hogy akár szellemnyelven is kiadhatják a parancsokat. Erre a gondolatra elkomorult és maga is eképpen utasította a parancsnokokat menetre. Elsőként így a bal szárny indult meg az ellenség felé, szinte érzékelte a szellemsíkon ahogy ez a mozzanat hullámokat kelt és a szemben lévők között vad hullámverés kezdődik, hogy a bogárszín sorok megetti parancsnoki sátor stratégiáinak továbbítsák az eseményeket valami csóffadt kyr vénsgének, vagy magát kyrnek valló famornak. Nem számított, csak az hogy hamarosan elkezdődik az öldöklés. Mellmagasságba maga előtt tartott csupaszig pengével léptetett a sereg élén remélte, hogy kitart amíg a tiadlaniak „angyala” elvégzi amire készült.

*„Seregeink zászlaji fennen lobognak,
 Jelképünk mindegyiken a kard és a kör.
 Ha egy is lehullana az ellenség haragjától
 Csak becsületünk jele lesz az is.
 Tiadlan fiait mind akik vagytok,*

*Nem a zászlók mögött kell álljatok!
Egyenesen a végzetbe kell menjeteK,
Ahol a dicsőséges halál vár rátok!
Nem a zászlók mögött kell álljatok!
Mi félnivalónk lenne egyáltalán,
Mikor evilágon nincsen mi árthat nekünk?"*

- Add vissza az üveget!
- Elég volt ebből, napok óta iszol!
- Add vissza azt az átkozott üveget!
- Vedd el karddal ha képes vagy rá.
- Ezt igazán ne akard – a félhomályos szoba mélyéről kivágódó üres pohár szilánkokra tört az ajtókereten, de csak elterelés volt, hogy az ugyanonnan kiugró férfi gond nélkül teríthesse le a finom kelmékbe öltözött alakot. Összegabalyodtak a padlón és az alulmaradt ellökte magától az üveget, hogy magát mentse. A félvad, mocskos köpönyeget viselő férfi gondolkodás nélkül utána vetette magát és mikor nem bírkozott meg a dugóval a szobában maradt fémnnyító híján a padlóhoz csapta az üveg nyakát és alig eltartva a szájától döntötte magába.
- Nem vagy egész... - tápázkodott fel a másik a ültéből kardhüvelyére támaszkodva majd kivonta a kardot és az emberszerű lény felé tartotta. Az meglegedetten hajította a közeli sarokba a megüresedett, meggyalázott butéliát és megadóan szembefordult a pengével. Két lépést tett, csak hogy a kard hegye felsebbezze a mellkasát és lassan fókuszáló szemekkel a másik tekintetébe nézhessen.
- Voltam egész és voltam több mint egész. Nem vagyok semmi. Ha megtisztelsz azzal, hogy megölsz azzal lehetnék valami ismét, de arra sem vágyom jobban. Semmire sem vágyom, akartam, hogy az istenek haldokolva sikítsanak a lábaim előtt azért amit velem tettek, de már ez sem vonz. Csak meg akarok halni, testvér.
- Amikor a vadászok visszahozták a határról nem ismertelek fel. Napok, hetek teltek el azóta és semmi nem változott, a papok mindent megtettek, de nem átkoztak el. Te magad akarsz ilyen lenni, te magad teszed ezt. Ki akartak végezni amiért lebontottál egy szentélyt, de én ezt nem engedtem. Többre vagy szánva annál, hogy eltemesd magad saját magadba.
- Megtagadott engem a világ előtt, megtagadott engem idekint – fél lépéssel beljebb akart lépni, a kard hegye egy centire elveszett a mellkasában, szeme fennakadt – és végül megtagadott odabent.
- Senki sem ér ennyit.

A testőrök ekkor törték át a papírfalakat és taglózták le a padlóra, még tudatánál volt mikor a másik parancsot adott, hogy kötözzék be a sebeit, még látta ahogyan nő körülötte a vértócsa. Lehunyta a szemét, diadalt álmodott.

A dal utolsó versszakaszai belevesztek a lovak dobogásába és a sárrá vált mező feletti sikolyokba. A földön tért magához, sisakja messzire tőle a földön hevert, nem volt ideje érte nyúlni. Ösztönösen gurult oldalra egy lecsapó buzogány elöl és perdült talpra, hogy a véres földbe szorult eszköz gazdájának feját elválassza a testétől. Felkiáltott, ahogyan a vadabb harcosok is körülötte, ebből tudta, hogy még a harcvonalon és nem csak az ellenségei között van. Ketten futottak mellé, hogy oldalát védjék, de egyiküket egy bajszos lándzsást számszeríjlövedék döntött le a lábáról a földre. A fiatalabb harcos Utsutsohoz ért és vállt, vállnak vetve vágni kezdték maguk körül a nevezertes toroniakat. Azok nyomorultul sokan voltak és ahogyan a magasabb dombra rálátott a sisakok tengere felett még pihent harcosok is érkeznek majd ha arra kerülne sor. Az ifjúval a háta mögött eltáncoltak egy tiadlani lándzsafalig, ahol már viszonylagos biztonságban érezték magukat. Megmaradt rövidebb pengéjét az üres hüvelybe lökte és maga is újra kapott és sűrű nyílzáporral fogadták közletről a toroni harcosokat. A Nastar áldását bíró nyilak a közönséges acélon különösebb gond nélkül szakadtak át, de egy bíbor palástot viselő toroni lovag vértjén láthatóan nem találtak célt.

A holtak testéből emelt ideiglenes sáncon átugorva Utsutso a komoly ellenfél felé rohant, slan-törét gyomor magasságban tartva. A harci láztól átjárva azonban kiáltását elérte a lovag és fordulásból vaskesztyűs kezével képen törölte a vezért. A sárban elterülve töre után tapogatózzott, de éppencsak sikerült kisiklania az iszamóssá lett talajon a lecsapó másfélkezes kard elöl. Hanyatt fekvé kúszott a fedezék felé majd feltérdelve sikerült megfordulnia is. A felé rohanó fiú egyazon pillanatban hajította neki a míves kardot amikor a két lábra ocsúdó lovag súlyos kardját lendítette meg ugyancsak felé. A világ egy pillanatra iszamóssá, kényelmetlenné és valóságértelenné vált. Rossz álomnak tűnt amiből ideje lenne felébredni.

- Alamét másnak szánták.
- Micsoda?
- Egy határvárosért cserébe házassági szerződést kötöttek a Shín tartománybeliekkel. A frigy ezek életét mentheti meg még a háború kirobbanása előtt.
- Honnan tudtad?
- Ott voltam a tanácsban apámmal amikor megszavazták.
- Megszavazták...
- Itt...többről kellett döntenem mint személyes érzelmeimről.
- A Korun ...
- A Korun nevében a bárók hozták meg ezt a döntést és intézték el a diplomáciai részét a feladatnak.
- Eladtátok.
- Ugyanakkor nem tehetjük volna meg ezt ha nem adja személyes beleegyezését ő maga.
- Tessék?
- Utsutso, testvéremként szeretlek. A te fájdalomad az enyém, ahogyan boldogságodnak is egyként örvendeztem volna ha tehetem.
- Rajta kívül nincsen senkim.
- Én itt vagyok neked mint barátod és mindig melletted leszek.

A slan-kard markolata ismerősen simult a markába és évekekredek tradíciója csiszolt gyakorlatok évek alatt beleivódott rutinjával görnyedt meg, perdült és hihetetlennek látszó szögben hátraszúrt kicsavarodott testtel, mintha csak egy edzőtermi formagyakorlat kellős közepét folytatná ösztönösen, öntudatlanul. Nem látta, de érezte, hogy a penge valahol fent fémbe és húsba talált majd megforgatta több csatater tapasztalatával és hátralépett.

Ő maga is tudta, hogy a vágás nem volt halálos és látta ezt az ellenfele sisakrostélyán át gyűlölettel fénylő szemekben is. Az fegyvertelenül állt egy pillanatig, de a bíbor palást mögül egy hátán keresztben viselt újabb súlyos kardot húzott elő, miközben Utsutso koncentrálni figyelt. Jól tudta, hogy csak egyetlen szempillantásnyi ideje lesz ha újra pengét akaszt a lovaggal és fel akart készülni testben és elmében egyaránt. Ha ez az utolsó rohanás, legalább gyors legyen. A páncélos a föld felé tartott hegygel, a kardművész az ég felé célzó pengével, látszólag a pillanatban megfagyva készült a következő csapásra ...

... mikor a naftahordók zöld és narancsszínűekben felgyulladtak a dombokon.

A harcosok körülöttük elterültek, kezüket a fülükre tapasztották. A súlyosabb sebet szereztek ezt a pillanatot választották, hogy végleg összeroskadjanak és a pengék szétváltak. Minden oldalon visszavonulót szoltak az érces harsonák és a zengő dobok egyaránt. Csak a két vezér maradt egymással szemben mozdulatlan a síkon, ahonnan mindenki tisztulni igyekezett. Végül a lovak válla megsüllyedt és kardja hegye a sárba fúródott, a sisak résein keresztül egyre erősödő zihálás hangjai törtek ki. Utsutso is maga mellé eresztette a kardot és a régóra benntartott levegőt kifújva arca elé zuhant kóbor hajszáit borzolta fel. Anélkül, hogy pillantások elszakadt volna hátrálni kezdtek és mikor már biztonságosnak ítélték a távolságot a saját vert hadaik felé pillantottak.

A fiú a sárban feküdt, még lélegzett. A súlyos toroni penge a bordáit zúzta össze és ferdén a földnek szegezte. Bőven ömlött belőle a vér, de tekintete még mindig acélosan meredt az égre és Utsutso mikor az mellé hajolt.

- Jól van... - csitította gyengéd szóval és kulacsából itatta a fiút. Az hálásan kortyolt, de nem pislogott, úgy nézte vezérét. Akadozva, hörögve szavakat formált a szája és lassan hangot sikerült hozzá társítania:

- Mi félnivalónk lenne egyáltalán?
- Mikor evilágon nincsen mi árthat nekünk...
- Megölte, uram?
- Nem. Még nem.
- Megtisztelne, uram?
- Igen - suttogta és a rövidebb kardját kivonva a fiú nyakpáncéljának széléhez támasztotta majd nekidőlt.

- Beszélte veled?
- Igen.
- Hallottam nem engedtek sokáig veled magad.
- Valóban. Annál a háznál már tartanak tőlem.
- Van mitől. Sikerült elengedned?

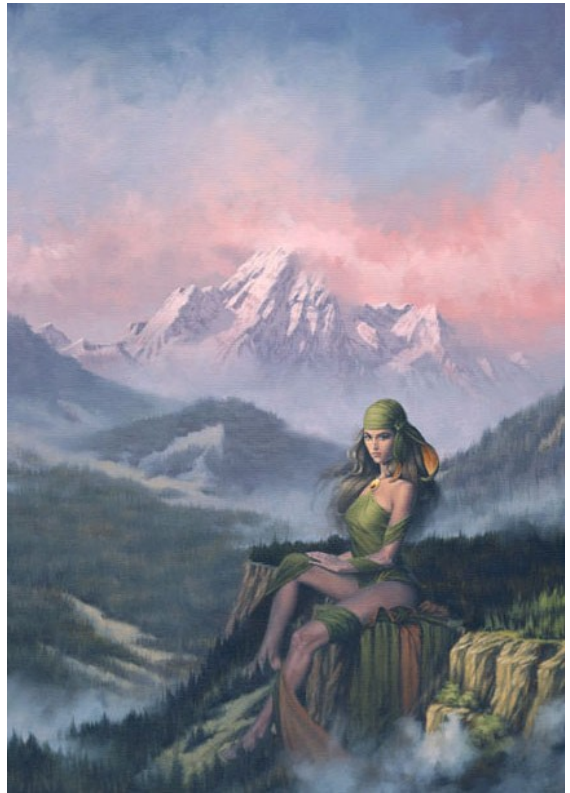
- Fogjuk rá.
- Ez mit jelent?
- Hogy szívesebben cincáltam volna szét foggal az egész toroni bandát csak hogy egy pillanatot többet tölthessünk együtt.
- Rossz vége lesz ennek így...
- Még el sem kezdődött.
- Emlékszel arra a niarei mesterre?
- A sárga vénember? Mi van vele.
- Ilyen a rossz vesztes. Ő mondta, hogy: A nagy jelentőségű dolgokat könnyedén kell venni.
- A jelentéktelen dolgokat pedig komolyan?
- Mindig tudtam, hogy ven benned hozzá érzék.
- Talán tényleg csak rossz vesztes vagyok.

A napkorong magasán járt a csatamező felett amikor még mindig a holttesteket keresték a felek. A dwoonok megérkeztek és ezzel ismét egyensúlyba hozták a seregek létszámát, mégis, amerre elhaladtak sokan inkább nem néztek a szemükbe és majdnem olyan ellenségesek voltak mintha csak a toroni táborot jöttek volna felmenteni. Egy másik alkonyköppenyés lovas ekkor talált rá az elcsigázottan, a tetemek felett járó vezértársára.

- Utsutso vezér!
- Ki adott parancsot a visszavonulásra? A bárónak sikerült levegőbe repítenie a táborukat, erre a lehetőségre vártunk!
- Vezérem, a báró meghalt.
- Tessék?
- A famorral vívott párbajában alulmaradt, testőreit egytől egyig levágták mire a hadvezéri sátrakhoz ért.
- Akkor ki gyűjtötte meg a hordókat?
- Állítólag északi ügynökök működtek az ellenséges táborban uram, de többet majd akkor tudunk, ha a dwoon vezérek is ideértek, ezek még csak a portyázóik.
- Akkor igen nagy sereggel lehetnek.
- Igen, úgy mondják a tengerig szóríthatjuk ennyi fegyverrel majd a toronit.
- Elmehetsz.
- Van még valami uram: a kyr famor üzenetet küldött veled egy lovagjával.
- Hol van?
- Már visszament, engem bíztak meg, hogy ha életben talállak adjam át.
- Tedd meg.
- A báró utolsó szavait tolmácsolták: a Korok végezetén.
- A Korok végezetén.
- Uram mit csinál? Miért veszi le a páncélját harctéren?
- Hozass egy lovat, az én háborúm itt véget ért. Zabálják meg a rohadt zászlóikat egyesével!

Háttér és az előzmények

Senninkai (*szeninkáj*) városa Tiadlan déli határvidékén található, a vadvízű Howa folyó és a Vörös Vinverio hegység között. Minden nagyobb székváros távol esik ettől a vidéktől, mégis, mikor az észak lángjai kigyúlnak a város minden alkalommal urat cserélt. Igaz a város lakói az elmúlt évezredekben tiadlani ervek volt, a város alapjai egy kyr kori metropoliszon nyugodnak melynek időtűrése részei mind a mai napig őrzik a hóhajú építészet dicső emlékét. A tizenegyedik zászlósháború elmúltával a város még mindig Tiadlanhoz tartozik, azonban ehhez szükség volt a háború előtt egy jólsikerült „üzletre” a Shín tartomány uraival. Ennek értelmében „új Kyria eljöveteleig” Senninkai a tiadlaniaké. Ez a csalóka terminus azonban feltételezi, hogy ha valamelyik hűború a fekete lobogók győzelmével ér véget a város minden harc nélkül megadja magát. Ez ugyan teretikailag felveti a kérdés, hogyan lehetne akkor „mindhalálíg” hű a város nemessége a Korunhoz, Tiadlan királyához, de az északi gazdaságot meghatározó erv származékok ilyesmik ellen is minden bizonnal biztosították magukat. Elmondható, hogy a város helyzete éppolyan bizonytalan és biztos egyszersimnd mint külvilági megítései: Mint határváros és tiadlan védelmének sarokköve kiemelt, őrbárói tisztet élvez mindenkori ura, de ugyancsak mert ilyen közel fekszik Toronhoz még tiadlanban is hátrányos helyzetbe kerülhetnek az innen elszármazottak.

Ezt valamennyire enyhítette az az esemény, hogy a legutóbbi háború befejeztével ebben a városban cserélték vissza a háborús foglyokat az ellenkező felek és így a város kiérdemelte a „szabadulás városa” megnevezést, igaz, ennek is lassan több mint egy évtizede. A városra éppúgy mint északföldre a béke kettős mosolya derült: a dologtalan zsoldosok nagyobb kompániában fosztogatnak és garázdálkodnak, az újabb nemesi nemzedék nem igazán érti, hogy mit jelent életét és vérének adni a hazáért, Tiadlanban pedig a harc és kardművészeket kívül színe csak kiszolgált háborús veteránok lézengenek, miközben Toron a világ felé ismét humánusabb arcát mutatja.

A város jelenlegi ura sosem volt katona, Elya városában logisztikával és statisztikával vívta a maga számháborúját, de öregkorára mégis hamis hőstetteivel untatja környezetét és mégis úgy érzi: nem kapja meg azt a megbecsülést ami kamu hőstettei után megilletnék. Az elmúlt évek alatt ez olyan méreggá nőtt meg benne a toroni vérű ágyasa karjaiban, hogy elhatározta bosszút áll a Duin kevélységén. Mindehhez hozzájárult halálos betegsége, amit tiadlani mérge okozott ugyan, de a Háromfejű szolgálóinak köszönheti.

Ezenközben Shín tartományának ura az egykorvolt szerződés felrúgására készül: életét meghosszabbító főzetet ajánl a városállamért az ekkorra kellően megpuhított őrbáró számára, aki már az átadás módján és mikéntjén töri magát. Amennyit már engedett is, hogy egy csapat orwellánus boszorkány bordélyházat alapítson a városban. Kifejezetten a hősi emlékművek tőszomszédságába, hogy ezzel is felmérje a város helyzetét. Nem kis meglepetésére, nem lett nagy visszhangja néhány vén korholásán kívül, a mostanra nagyon felhigult városi lakosság még örült is az újabb ilyen létesítménynek.

Ez a mozzanat azonban felkelti a figyelmét a Dorcha szolgálóinak. Bár a városban nincsen slán iskola, a környező hegyekben néhány szentélyben folyik elit harc-és kardművész oktatás. Segítséget kértek a hadúrától és az meg is adta: az utóbbi háborúban bizonyított harcművész-boszorkányrendet, a Holdsarlókat bízta meg a városbeli események felderítésével, akik pedig nem a visszafogottságukról és tapintatukról elhíresültek.

Ezenközben egy erigowi/kyr/tiadlani öreg a csapat segítségét kéri valahol Erigowban/Toronban/Sinemossán és ezzel mozgásba hozza a város sorsát meghatározó események láncolatát, igaz, a maga módján ez is volt a terve...

*Ha ezrek is jönnek ellenünk
Csak gyülelész had lehet mind.
De ha mégsem lennének azok,
Az igazság velünk lesz akkor is!
A gonosz, mert így van rendjén,
Nem diadalmaskodik az igazságon,
De az mindig győz a rossz felett.
Ahol megvan az akarat hozzá,
Mindig lesz egy út egy mód,
Ahogy Velar nyila a hegyet törte meg.
Mi félnivalónk lenne egyáltalán,
Mikor evilágon nincsen mi árthat nekünk?*

*Seregeink zászlaji fennen lobognak,
Jelképünk mindegyiken a kard és a kör.
Ha egy is lehullana az ellenség haragjától
Csak becsületünk jele lesz az is.
Tiadlan fiai ti mind akik vagytok,
Nem a zászlók mögött kell álljatok!
Egyenesen a végzetbe kell menjetez,
Ahol a dicsőséges halál vár rátok!
Nem a zászlók mögött kell álljatok!
Mi félnivalónk lenne egyáltalán,
Mikor evilágon nincsen mi árthat nekünk?*

*Ha megfutsz és menekülsz, hazádra hozol szégyent;
Míg ha bátran küzdve esel el valamennyi győzelem tiéd.
Szégyenteljes túlélés helyett egyetlen célod
Csak az lehet, hogy egyenes háttal készülj meghalni!
Ha becsület harcosa leszel egyszer,
Ne otthonod békéjében keresd a halált.
Addig nem leszel az, míg porhüvelyed
És mindazt mi belőled e világon megmaradt
A csatatérre érkezők így szólnak: becsület harcosa volt.
Mi félnivalónk lenne egyáltalán,
Mikor evilágon nincsen mi árthat nekünk?*

*Szájhagyomány útján terjedő tiadlani harci induló a XIV. Zászlósháború idején
A nara 'Teki wa ikuman' dalból erv és közös nyelre ültette Ront'e Rone grófja (P.sz. 3670)*

A kaland cselekménye vázlatosan

1. fejezet: Egy ígéret az élőknek a holtaktól

- a feladat elfogadása
- utazás Senninkai városába
- opcionális harc azokkal akik útjukba állnak

2. fejezet: Élet és Halál ura

- audiencia kérése a nagyúrhoz
- várakozás rá egy fogadóban
- találkozás a Holdsarlók egy tagjával
- konfliktus a veterán harcosokkal

3. fejezet: A kígyó fészékének melege

- látogatás az őrbárónál
- találkozás az őrbáró ágyasával
- opcionális küldetés: a, Seéth házában
- opcionális küldetés: b, a hegyi szentély

4. fejezet: Kalandorok a kalandozók ellen

- a dorcha ügynökei lecsapnak rájuk személyesen
- a kígyószív szolgálóinak zsoldosai rájuk támadnak
- a túlélők kifaggatása és opcionális nyomozás

5. fejezet: Egymást keresztező mennykövek

- a, lehetőség: rajtaütés a szekta városon kívüli kúriájában
- b, lehetőség: rajtaütés a dorcha hívein az ima ideje alatt
- elszámolás az őrbáróval

Tiadlan

A Kyria bukását követő évezred roppant népvándorlásokat hozott, a legkülönösebb népcsoportok mégsem lóháton vagy szekéren érkeztek új hazájukba. A mágikus háborúk s a Káoszkor örült varázslói által felelőtlenül nyitott térkapuk megbontották az anyagi világ egyensúlyát. A Sinemos-tenger északi partvidékén, Grim-Tuil lapályán egyetlen hatalmas Kapu nyílt. A hagyományok úgy tartják, közel másfél évszázadon keresztül kötötte össze Ynevet a keleti szigetvilággal. A Pyarron előtti harmadik században érkezett a tér e furcsa hasítékán át egy nép, mely különös szokásokat és még különösebb kultúrát hozott magával. Kevesen voltak, de erősek és jól szervezettek, így nem okozott nekik különösebb gondot az ott élő - barbárságba süllyedt - nemzetségek kiszorítása. A jövevények lassanként elkeveredtek az őslakókkal, s hétszáz esztendővel érkezésük után létrehozták a maguk királyságát, melyet Tiadlannak neveztek el.

A szigetvilágból származó hármás hatalmi rendszer máig fennmaradt, akárcsak az érkezők különös tudománya, a drágakőmágia. A tiadlani kultúra sok különös elemet ötvöz, egyes vonásaiban dekadens, a Toronnal és Gro-Ugonnal vívott folytonos háborúk azonban megőrizték e nép harciasságát. Tiadlan lakói minden más népnél jobban kedvelik a városokat és a kényelmet - az Északi Szövetség nagy kereskedőháza majd' mind tiadlani érdekeltségűek. E kereskedőházak nevéhez fűződik a postakocsiszolgálat bevezetése, akárcsak a könyvnyomtatás elterjesztése.

A Niare létrejötte és elzárkózása közt eltelt időszakban igen szoros kapcsolat alakult ki a két állam között. Niaréból harcos-papok és szerzetesek jöttek, akik a selyem titkán kívül a harcművészet tudományát is magukkal hozták. Kaoraku birodalmával azonban néhány évtized múltán megszakadt a kapcsolat, az onnan érkezett tudás ellenőrzése pedig kikerült az erre hivatottak kezéből.

Harc- és kardművész iskolák születtek szerte Tiadlanban, melyek utóbb a Dorchának fogadtak engedelmességet. Niaréban, ahol a nők nem tanulhatták a harc művészetét egykor hatalmas felháborodást váltott volna ki a hír, hogy tudásuk a gyengébb nem kezére került - ám a gyengébb nem nagyon is erősnek bizonyult; a harc- és kardművész mestereknek, akik gyakran maguk is nők, napjainkban legalább annyi leánynövendéke akad Tiadlan földjén, ahány férfi.

Megmaradt titkos tudásnak a drágakőmágia. E praktika gyakorlói - a Duin alattvalói- féltékenyen őrzik hagyományait, nyílt iskoláik, könyvekbe jegyzett módszereik sosem voltak. Tiadlanban négy társadalmi kasztot ismernek. A fegyverforgatók kasztjába tartoznak a Dorcha alattvalói - mindazok, akik harc- vagy kardművészettel foglalkoznak -, valamint a harcosok és lovagok a király (Korun) hűbéresei. A tudók kasztját a Duin uralta mágusok, papok és paplovagok alkotják. A kereskedők kasztját az öt legnagyobb kereskedőház felügyeli, míg a negyedik, s talán legnagyobb kasztnak - a kéz- és földművesek kasztjának - ugyancsak egyedül a Korun parancsol.

Tiadlan hármás kormányzási rendjében a királyság világi, politikai, gazdasági irányítója a király, a szakrális és tudományos vezető a Duin, míg a kül- és belbiztonságért a Dorcha felelős. A király halála (interregnum) esetén azonban a Duin és a Dorcha tisztségének megerősítése a nemesi (bároi) tanácsra vár, ennek hiányában nem cselekedhetnek belátásuk szerint. Dorcha tradicionálisan csak nő lehet; Tiadlan minden harcósának, harc- és kardművészenek kizárólagos ura és parancsolója, ám az egyszerű hűbéri köteléknél sokkal erősebb, már-már vallásosnak mondható rajongás köti hozzá alattvalóit. A Dorcha cím örökölhető, ám a beiktatáshoz szükséges a király, a Duin, valamint a dorchai intézmény harminchét harc- és tizenkilenc kardművész iskolájának hozzájárulása.

Az ország lakói a szigetvilági és niarei vérrrel kevert vérű ervek, akiket - szempontjukból - épp e sajátságuk emel Észak más államainak lakói fölé. Hivatalos nyelv az erv, de mindenki beszéli a Közöst, a kolostorokban pedig egyes niarei nyelvjárások is elsajátíthatók. Tiadlanban az erigowi divatot követik, de gyakorta találni - elsősorban a nemesség tagjai közt - puritán, kizárólag fekete kelméből készült öltözeteket is. Kivételt csupán a Dorcha alattvalói képeznek, akik Niaréból származó, bő, a mozgást legkevésbé sem akadályozó vászonruhákat, olykor szoknyaszerű, *takannak* nevezett nadrágot hordanak.

Az árszínvonal az északi átlagnak megfelelő; az ország, önellátó lévén, nem függvénye egyetlen kereskedelmi partnerének sem. Minden elképzelhető mesterség iskolája megtalálható itt, a közbiztonság azonban csak átlagos: túl sok ember áhítozik ezen a tájon a csak kevesek számára megfizethető földi javakra. A tiadlaniak körében mindössze három pyarroni isten kultusza dívik - igaz, ezeket is más néven tisztelik. Arelt, mint Villét, az Úrnőt; Kyelt mint Velart, az Urat; Kradot mint Nastart,, a Tanítót.

(Summarium - A teremény Könyveinek 318-319. oldali)

I. Fejezet : Egy ígélet az élőknek a holtaktól

A kaland kezdetén hőseink egy haldokló, idős nemestől elfogadtak egy feladatot. A pénzt is megkapták előre, tetemes suskát tudtak kiszedni a megbízójuktól arra, hogy Senninkai városába eljuttassák az ottani őrbárónak a levelét.

Az, hogy milyen irányból közelednek a városhoz az a csapat összeállításától függ elsősorban: amennyiben vörös hadurak oldalán harcoló csapat érkezne, akkor egy kyr nemes Erigowban kérte őket fel, ha inkább a fekete lobogók irányába húz a szívük akkor egy famor, a Shín tartományban lesz a támogatójuk, illetve ha a csapat semleges az északiak évezredes torzsalkodásával szemben akkor egy, a Sinemosi ligában élő kitalizított erv-nara tiadlani báró bízza őket meg.

A feladat meglehetősen egyszerű: egy lezárt, börtökben lévő levelet kell eljuttatniuk Senninkai urához, aki erre nem számít. A levél és az iszák maga nem mágikus, csupán a nemes címerét mintázó rézcsat van megbúvólva, hogy elveszítse mágikus kisugárzását, amikor azt kinyitják. Külön kiemeli az öreg, hogy a saját kezébe adják, más ne is lássa az iratot. A hétköznapi mágiáról nem szól egy szót sem. Attól függően, hogy hányan vannak a kalandozók fejenként 10 arannyal látja el őket és az indulás költségeit is fedezi.

A levél maga egy személyes jellegű irat, amelyben a korához illő visszatekintő jelleggel számol be a Senninkainál történt békekötéssel kapcsolatos tapasztalatairól. Mindhárman úgy érzik, a városnak minden korban és időben méltónak kell lenni ahhoz az eseményhez, ami egykoron falai között zajlott le és félelmüket fejezik ki aziránt, hogy a jelenkori állapot nem hasonló az egykori időkhöz. Mivel mind veszítették el társukat a fal védelmében vagy ostromában személyes ügyüknek érzik, hogy ezen emlékeik súlyát és bajtársaik iránti tiszteletüket a város mindenkori urának is osztania illik. A levél kiemeli, hogy a holtak olyan élők csupán akik lélegezni felejtettek el és nem érezni, így ha méltatlannak érzik az utódok viselkedését akár maguk jönnek fel isteneik poklából, hogy egyszer és mindenkorra rendet tegyenek. Ez természetesen nincsen így, illetve nem fog ilyesmi történni... teoretikus értelemben várható a város pusztulása legfeljebb. Nem sokkal azután, hogy a játékosok elhagyják az öreget az végleg meghal, de erről nem értesítik a játékosokat külön, a szolgák rezzenéstelen arccal teljesítik uruk utolsó parancsait és útnak eresztik a kalandozókat.

Az út sok veszélyt rejt, akármely irányból is érkezzenek. **Toromból** az út egy folyón vezet felfelé a fenyvesbe egy tutajos karavánnal, amit kiéhezett és dezertált ork rablók támadnak meg a víz alól és kezdetleges vízi járműveikkel. Bár igyekeznek szervezeten lecsapni, egykori harci moráljuk a martalóc életmódban igencsak megkopott és bár a védtelen tutajosokkal szemben elég lenne a csorba kardok és tompa buzogányok fej felett rázása, a kalandozókkal szemben nyilvánvalóan kevés lesz ez a gyülevész yrch csapat (számuk közel két teljes tucat, értékeik a Bestiárium vagy Nagy Zöld orkjaival megegyező, ha legalább a fele odavész a többi elmenekül). Ezen az úton haladva a város felső részén lévő, folyami révhez érkehetnek.

Erigowból valamivel kényelmesebb szekérút visz a Piderák mentén így békeidőben Senninkai, a szabadulás városába. Tiadlan földjén azonban dologtalan földművesek és uratlan harcosok bandériumai portyázzák a vidéket. Egy magasabb sziklatetőn táborozva ráláthatnak egy nagyobb kompániára akik láthatóan a lenti falu megtámadására készülnek (férfiak körében a lenti elterülő település kis mása körül magyaráz egy vad külsejű férfi kardja hegyével jelölve ki kinek hol és mi lesz a dolga. Amennyiben úgy döntenek megelőző csapást mérnek az ellenre a meglepetés erejét kihasználva sikeresen vehetik fel a harcot a tucatnyi, harca kész és képes harcossal, akik

között néhány íjász is akadhat. Ők utolsó vérig küzdenek, a volt katonák a harc hiányzó hevét keresik, ha kell hát a halálban is (értékeikre használod a függelékben található harcosok statisztikáit). A kereskedők kapuján érkehetnek a városba, tetemes kapupénzt (1 ezüst) fejenkénti megfizetésével (háts fél ezüst, szekér kettő).

A **Sinemos** felől hajóval érkezőknek szembesülniük kell azzal, hogy az utazásukra kalózokat szerződtek (árulkodó jel lehet pl. halálfejes lobogó a fedélközben). Ameddig ez nem zavarja őket a martalócok sem bántják őket: egy nagyobb zsákmányon adtak túl a szigeteken és most Senninkai felé tartanak maguk is, hogy kipihenjék a tengeri út fáradalmait. Más kérdés, hogy a békés kereskedők álcáját felvett kalózokat egy rivális hajó találja meg azzal a szánt szándékkal, hogy a sikeres rajtaütésből szerzett hasznot átvállalja. A két szembenálló kalóz ismeri is egymást, vad párbeszédükből nyilvánvaló lehet, hogy egyikük sem pyar szerzetes. A kalandoroknak módjukban áll besegíteni a harcba, de egyik hajót elragadva maguk is látótávolságra lévő part felé vehetik az útjukat. Egy sekélyes, zátonyos részen csak egy erre ismert hajós tudna eligazodni, így a parti barlangokhoz csak leengedett csónakkal érkehetnek meg. Ott egy vén kalóz, éjjel és nappal vig állapotban, ha kell hunyt szemmel is átvezeti őket a rejtékúton ami pár kilométer után valamivel a város falaitól délre. Vagy a falon átmászva vagy egy ór útját követve egy falba rejtett vetemedett fa ajtón juthatnak be a városórség épületébe. Persze ha a kalózok velük vannak akkor különösebb gond nélkül megkerülik a várost a sűrűben és a keleti kapun át, csuhás szerzetesekként juthatnak be különösebb fizetés nélkül.

II. Fejezet: Élet és Halál ura

Útjuk ha minden igaz a bárói rezidencia felé vezet majd. Ez a girbe-gurba és göcsörtös épület jobban illene egy örült varázslóhoz, mint a „szabadulás” urához, de mégis a nemes lakja és ő nem mágiaforgató. A kapuban egy hosszú botos harcos (nincsenek lándzsák) aziránt érdeklődik kik ők és miért jöttek. Ha képesek kultúráltnak előadni közös nyelven a mondandójukat, akkor végigméri őket és ervül mond valamit társának majd bemegy az épületbe azzal, hogy várjanak itt. Ha ervül teszik ugyanezt, szóvirágokat és jelzőhalmazokat használva akkor bekíséri őket Célia úrnőhöz, a báró asszonytársához (nem feleség és nem ágyas) hogy maguk kérhessenek audienciát az úrhoz.

Mindkét esetben annyit tudnak kiharcolni, illetve elérni, hogy a holnapi napon fogadja őket a báró, addigis várakozzanak egy vendégváróban (ha az úrnő elé kerültek, akkor a báró számlájára ihatnak). A Kacagó szerzetest javasolja, ami akkor különösen vicces ha így érkeztek a városba is (egyébként lehet más kreatív, az ideútjukra utaló cégéres helyet kitalálni nekik: a Tutajoshoz vagy a Lesvetőhöz címzett fogadók akár).

A fogadó legyen meghitt, több emeletes és tágas. Tiadlanban adnak az ilyen dolgokra és ez látszódjon is:

minden asztalon mécses, „arcellenőrzés” az esti koncert előtt, háromhúros lantjáték napközben konstans. A kis privát helységek függönnyel vannak elválasztva és az emeleti különszobákban étkezőket hangfogó (mágikus praktika) papírajtók védik a lentiek zajától. A nap folyamán nem sok minden történhet velük a falak között ha maguk nem keresnek tennivalót, ezért érdemes társasági játékokat játszó pincérlányokkal hozatni az ételt és miközben esznek magasröptű találós kérdéseket lehet feltenni nekik akár a lányok által is (pl.: „Melyik macska képes repülni?... A pormacska.”). A többemeletes ház kell, hogy annyi szórakozási lehetőséget nyújtson ami lekötheti őket: a földszinten tradicionális kockajátékot játszhatnak (két hatossal, páros vagy páratlan lesz e a dobott érték, ha két egyes van akkor felkiálthat a játékbíró: „Kigyószem!”).

A nap folyamán máris felkelthették a holdsarlók figyelmét: akár a városba való belopódzással vagy azzal, hogy hallották hogyan győztek az orkok/rablók/kalózkodók ellen korábban. Egy kifejezetten kellemes, de egzotikus küllemű harcművész nő érkezik a vendégházba és utánuk érdeklődik. Ha külön vannak ekkorra akkor lehet olyan földszinten tartózkodó játékos aki hallja is amint (ervül) irántuk érdeklődnek egy pincérlánynál. Amikor sikerült neki lokalizálni kik és hol is vannak a mellettük lévő szobák egyikébe húzódik és 'keserű teát rendel' (nem akarja hogy zavarják). Ha a játékos csapatban van bajvívó vagy bárd karakter érdemes lehet felhívni rá a figyelmet és arra, hogy a helybéli férfiak is milyen vágyakozva tekintenek rá, amitől még értékesebbnek tűnhet ez a trófea. A harcos nő valameddig tűrni is fogja, ha próbálkoznak nála hiszen róluk kell információt gyűjtenie, de a „végsőig” nem megy el. Ami izgalmas lehet ebben, hogy az orwellánusok egyik embere (folyamatosan kockázik) értesíti majd a papnőket hogyan viselkedtek a Dorcha ügynökével. Ha azt látja hogy egy szobába zárkózott egyikükkel azt az összejátszás legbiztosabb jelének fogja elkönyvelni.

Az este zavartalanul telik, mikorra megérkeznek a környékről a bandába verődött uratlan harcosok és keltik a feszültséget. Külön termet követelnek és „megszállják” vagy húszan a helyet. Erőszakoskodnak a lányokkal és ha felfogják, hogy ezek nem olyanok akkor hozatnak a közeli bordélyból maguknak társaságot, ami csak növelné a káoszt. Fontos, hogy ez nem olyan aljas jelenet mint ami külföldön lenne, inkább mintha az alvilág valami kishőnöke vette volna be magát. Meglehet, hogy erőszakot tesznek egy lányon mire a városi őrség harcosai tudomást szereznek az eseményekről, de ha a játékosok a háziak oldalán kardot emelnek a betolakodókra az nem lesz súlyosan büntetve, ez Tiadlan. Akármit is tesznek, a Holdsarlók aszerint fognak később viszonyulni hozzájuk.

III. Fejezet: A kígyó fészke a melege

Másnap reggel valóban érkezik egy futár a rezidenciáról, hogy a játékosokat az ura elé kísérje. Szó nélkül hagyja, hogyha azok reggelizni akarnának, nem sűrgeti őket. Amikor végül elindulnak odakint vehetik észre, hogy hat botos őr kísérte a fiút és a házig is ők fogják őket. Ha megkérdezik ez teljesen általános eljárás és valóban az. Amennyiben a báró állta az itt tartózkodásukat akkor a fiú kifizeti a számlájukat mielőtt elindulnak.

Érdekesség, hogy a szemben lévő ház tetején egy óvatlan orvlövész lapul. Azt a feladatot kapta a papnőktől, hogy figyelje az idegeneket, de elnyomta a buzgóság és fejére csúszott kámzsával, félreérthetően a számszerijára hortyog. Egy bizonytalan észlelésszámból csak az látható, hogy feléjük fordulva számszerijával a kezében valami van, magasan megdobott észleléssel felismerhető a helyzet. Ha mégis lelőné vagy leölné valahogy akkor a karján rálehetnek egy kígyótetoválásra, ami egy északi kultúrában járatos számára azonnal, egy délinek csak heraldikai alapismeretekkel jelent Orwella követőjét.

Az útjuk egyébként minden probléma nélkül telik el és hamarosan a város ura előtt találhatják magukat. Ostravan báró egy ötvenes éveit taposó férfi aki sosemvolt hadi sikerei bűvköréből szemléli a kalandorokat. Nem felejt el megemlíteni, hogy nem látta az arcukat Vinalinál, Sagrahasnál és más (hasra ütősszerűen) felsorolt harctéren. Ha esetleg különleges fajúak vagy rasszúak, akkor kifejezetten „a fajtájukat sem látta” arrafelé mikor „ezekkel a karokkal” a „békéért harcolt” és „vért”. A monológikus beszélgetés alatt a lélektan-történelemismeret-hadvezetés képzettségek ismerői átláthatnak túljátszott szerepén és annak láthatják ami: egy súlyos férfi klimax áldozatának.

Bár a levelet elveszi tőlük könnyedén egy láthatóan selejtezetlen irathalom tetejére dobja. Fontosabb volt, hogy újabb pár embernek elmondhatta ezt a betanult szövegét majd önelégülten elkezd kibámulni az ablakon ezzel jelezve hogy az audiencia véget ért. Ennek az is nyomatékot adhat, hogy Célia rájuk nyit és kikíséri őket a könyvtárszoba előtti árkaos részhez. A kertbe vezeti őket, hogy ártatlannak látszó kérésének természetes, bizalomgerjesztő környezetet kölcsönözzön. Elmondja, hogy ura vállalja a sok gond mellett a város békéjét fenyegető és mértelen veszély is terheli. Egy renitens, harcművészekből álló csapat bevette magát a közeli hegyek magaslatainak egyikén álló szentélybe és arra készülnek, hogy borzalmas módon lángba borítsák a várost. Arra kéri a játékosokat, hogy ha módjuk van rá járjanak utána, hogy mégis milyen erővel vannak azok és képesek e arra amire a szóbeszéd szerint.

Ezek után a kaland tulajdonképpen hajlamos lehet szerteágazni: amennyiben ugyanis kérdezősködnek a városban, hogy banyák vagy kígyók és egyébként is akkor hamar eljutnak az „ajánlások” nyomán **Seéth, a kígyóanya házához**, ami a város legnevesebb bordélyháza köztudomásilag. Ez a csapdákkal és könnyűvérű nőkkel teli hely minden kalandor lelkületű személy álma és rémálma is lehet, annak függvényében mit

kívánnak a ház úrnői. A boszorkány-papnők természetesen nem nézik jó szemmel, ha állig felfegyverzett kalandozók dűlják fel az otthonukat jelentő fészket, de ha ugyanezek elvegyülnek a vágyat keresők között akkor könnyen rátalálhat a ház elrejtett pontjain lévő, félreértelmezhetetlenül orwellánus szimbólumokra. Érdeemes nem kieszközölni már itt egy harcot a szektával, mert bizony csúnyán alulmaradna a legkeményebb parti is (halálcsapdákká váló ágyak, törhegyeket rejtő lépcsőfokok és mágikus öleléssel túltöltött boszorkányok).

A **hegyi szentélyhez** vezető út és az ottani események a tulajdonképpeni **LIVE rész** történései. Ennek nyomán az odavezető hegyi ösvényt egy szerzetestől kell megtudniuk (mindenhol akad pár), aki egy talalós kérdést tesz fel. „A barátom akkora is lehet, mint a tenyerem, mégis az egész világ elfér rajta. Velem nevet, ha boldog vagyok és együtt sírunk, ha könnyes szemmel nézek rá. Ki az én barátom?” A válasz meglehetősen triviális, a **Tükör**. A hegyre felmenve viszonylag eseménytelenül telik minden: odafent egy harcos nő (a fogadóbeli) várja őket és Utsutso a zsoldos kardművész. Ha ártó szándékkal érkeznének, akkor a slan addig feltartja őket, amíg a boszorkány elmenekül. Ellenkező esetben újabb próbára teszik őket egy lakkozott fadobozzal, amiben hasznos tárgyak (pl. rúnázott vasököl) vannak és ki kell választaniuk egyet. A helyes döntés a fadoboz lesz. Ezután a harcos nő elmondhatja nekik, hogy a Dorcha követői és miféle küldetésben vannak. Amennyiben biztosítják arról, hogy hajlandóak Tiadlan ügyéért harcolni melléjük adja Utsutso „kényes helyzetekre”. (megjegyzés: ha nem is választanak helyesen, akkor Utsutso a legrátermettebbet párbajra hívhatja, hogy ezzel váltsák ki magukat, de ehhez az kell, hogy a fogadóban korábban már együtt ittak a kardművésszel).

IV. Fejezet: Kalandorok a Kalandozók ellen

Akárhogy is történt az előző eseménysorozat, valakit biztosan magukra sikerült haragítaniuk a szembenálló boszorkánycsapatok közül. Az opponens tábor minden valószínűség szerint a szállásukon csap majd le rájuk egy ütőképesnek ítélt csapattal. Ha eddigre sikerült felderíteniük a csapat képességeit könnyen küldhetnek annyi embert ami elegendő a csapat kiirtásához. Ha maradt még kijátszatlan lapjuk (pl. Utsutso támogatása) akkor lehet esélyük az orvtámadással szemben.

Ez egy meglehetősen harcorientált rész lehet a Kacagó Szerzetes karzatain át a környező síkatorokig mindenhol rajtuk lehetnek a boszorkányok vagy a zsoldosaik. Az mindenképpen könnyebb és célravezetőbb lezajlása lenne ennek, ha az orwellánusok két boszorkánnyal küldenének néhány harcost és utsutso is velük lenne. De persze semmi sem lehet tökéletes...

A támadók minden racionális számítás ellenére a tetőn át fognak érkezni, ha lehet az első rohammal ártalmatlanítanak mindenkit aki a boszorkányoknak árthat (gyk.: más mágiahasználók). Ha elég nagy rést ütöttek a közelharcosok akkor az újások kezdenek el benyomulni és tisztítani a terepet az esetleges

túlélőktől. Legvégül érkeznek majd a boszorkányok akkor is ha az előreküldött csapatok nem jeleznek vissza. Ekkor előbb tűzalakok futnak be a terembe és csak utána jönnek a banyák.

A harc végén a halottak vagy túlélők elárulhatják a csapatnak ki-hol-merre-meddig, ha eddig esetleg bármi homályos lett volna a szemben álló felek kapcsán. Még van lehetőségük felvenni a kapcsolatot a városőrséggel vagy a Dorcha ügynökeivel.

V. Fejezet: Egymást keresztező mennykövek

A túlélők kihallgatása (kínozni is lehet) után kiderülhet, hogy a szekta irányítói a városon kívüli kúriában tartózkodnak minimális testőrséggel. Érdemesebb a kígyó fejét levágni és magától elpusztul. Ez még így sem lesz könnyű hiszen nagyhatalmú boszorkányokról van szó (szám szerint három főanya van). Egyikük a kúria melegházában foglalatoskodik a mérgező növényekkel, a harmadik a bálteremben bűvöl éppen valami billentyűs hangszert, a harmadik pedig odafent hancúrozik egy orwellánus paplovaggal. A kúriát is lovagok őrzik, a kertben van egy két ór, de ez nem olyasmi ami tapasztalt kalandozóknak kriminálisan nagy nehézség lenne. A hangsúly az észrevétlenségen van és hogy külön-külön vadászhasák le a boszikat.

Amennyiben a **szentélyt** rohannák le és Dorcha híveit gyilkolnák le azokat az ima ideje alatt érdemes. Az erdő remek leshely íjászok számára és a harcművésznők úgy gondolják (helyesen) hogy a papnóket távol tartja a szentély mágiája. Azonban a karaktereknek ilyesmi nem szab gátat (ha nem orwellánus papnók vagy paplovagok). A szentélyben éppen hat boszorkány tartózkodik, velük kell leszámolni majd a városból visszazárlingózó maradékot már egyszerű lesz elkapdosni.

Akármelyik megoldást választják, végül szembe kell menniük a **báróval**. A papnók kifejezett parancsa lesz hogy gyilkolják meg és ezzel is Orwella kezére juttassák a várost, míg a Dorcha papnói megadják a lehetőséget a játékosoknak ítélni az áruló felett. A karaktereken múlik, hogy milyen előjellel említsék nevüket északon a következő Zászlósháborúig, ami még egy kicsit odébb van.

